

Ugebrev 13 - 23. september 2007

Bedst som de store grønne waders var på vej i depot og vi var begyndt at vædde om, hvornår man kunne krydse elven ved at gå over isen - tog den fusen på os. Natten til onsdag steg vandstanden med knap en halv meter, og jeg blev temmelig overrasket, da jeg gik ned for at tage en vandprøve om morgenen og fandt elven dobbelt så bred som aftenen før. Det roligt rindende vand var ændret til brusende vandmasser med store stykker af is der var brudt op langs bredden. Ligesom sidste år, hvor vi oplevede en flom sidst i august, fulgte hændelsen efter et snefald, og sneen må have udløst en udtømning af et reservoir inde ved gletsjerne. Så indtil videre mangler vi ikke vand...

Normalt er Zackenberg Forskningsstation lukket ned og skoddet til på det her tidspunkt af året. Den almindelige feltsæson strækker sig fra sidst i maj til sidst i august, men i forbindelse med det Internationale Polarår, har vi i år fået mulighed for at fortsætte en del af aktiviteterne frem til slutningen af oktober. Efter at have tilbragt kortere eller længere sommer-feltsæsoner i Zackenberg siden 1999, er det en stor oplevelse at være her og følge hvordan den tidlige vinter sætter ind og konstatere at der rent faktisk kan blive mørkt om aftenen.

Vi er tre personer heroppe. Jørgen Skafte fra Dansk Polarcenter, som tager sig af alt det praktiske med at rydde op efter sommerens byggeboom og sørge for at der er varme, elektricitet og vand. Og så er der Lise Bach Hansen og jeg selv, som fortsætter de faste måleprogrammer for hhv. BioBasis og GeoBasis. På Geo-siden har det længe været et ønske, at kunne forlænge vores målinger af gasfluxe. Tidligere har vi været nødt til at pakke alt dette udstyr sammen sidst i august, hvor planternes vækstsæson godt nok er slut, men hvor der stadig foregår respiration i jorden og dermed produktion af gasser, som carbondioxid og metan. I øjeblikket er jordoverfladen frossen, men der er mikroorganismer, der ufortrødent fortsætter med at nedbryde organisk materiale, så fra vores tre stationer registreres fortsat en mindre frigivelse af gasser fra jorden. Vi har netop udvidet med endnu en CO₂-station, så vi udover den 8 år lange tidsserie fra den halvtørre kantlynghede kan supplere med målinger fra kær-området. Forhåbentlig vil vi kunne fortsætte med at måle fra begge disse forskelligartede vegetationssamfund, men i hvert fald er det rart at vide, at vi nu har to systemer, så hvis der skulle ske nedbrud af et af de vitale instrumenter, så resulterer det ikke nødvendigvis i et stort hul.

I løbet af dagen ser vi egentlig ikke meget til hinanden. Jørgen og jagtfalkene (der er nu set tre på en gang) passer stationen, mens Lise og jeg selv passer hver vores program, og kun sjældent støder på hinanden i felten (dalen er trods alt stor og diverse stationer og transekter spredt udover et stort område). Men i går kunne Bio og Geo slå følge ind langs elven. Jeg bevæbnet med varmt vand og en isøkse for at befri nogle instrumenter, som var ved at fryse inde i et af tilløbene til Zackenbergelven, og Lise bevæbnet med skalpel og nedstryger, så hun kunne indsamle prøver fra to moskusoksekadavere, der lå på vej derind. Det var en fin tur i let frost og strålende sol, - hvor vi fik reddet de indefrosne sensorer og kom hjem med knoglemarv og kødprøver fra de to døde okser. Da der skulle skæres i den noget oppustede okse, der ikke kun indeholdt velduftende eller lugtfri gasser, så var jeg pludselig glad for at det var biologens arbejde, og at vores gasmålinger er af en lidt anden type....

Om aftenen mødes vi til aftensmad bag de store dejlige panorama-ruder i det nye beboelseshus. Her sidder vi så og går i selvsving over udsigten og den voldsomme appetit som "visse" personer får af al den friske luft!!!

Charlotte Sigsgaard